

lions selv, sådan at vi er helt sikre på, at de eneste, de er afhængige af, er dem selv. Fru Charlotte Fischer får det til at lyde, som om den eneste måde, man kan være sikker på at man er uafhængig på, er, hvis man selv har masser af millioner til sin forskning.

Vil fru Charlotte Fischer ikke nok være sød at bekræfte, at vi i årevis har haft fri forskning i det her land for offentlige midler, som i sidste ende er reguleret fra dette Folketing? Og tror fru Charlotte Fischer så ikke også, at vi kan gøre det i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Uha, jeg synes godt nok, den diskussion blev voldsomt afsporet. Min bekymring går på myndighedsopgaverne, konkurrenceudsættelsen. Hvordan er det, det påvirker universiteterne meget konkret?

Man kan godt arbejde lidt i sandsynligheder her. Altså, jeg tror ikke ligefrem, nogen universiteter sidder og bæver af frygt for, at de bliver nedlagt i morgen, og derfor er det sandsynligvis ikke noget, der påvirker indholdet af deres forskning særlig meget. Det hører til i Utopia at tale om det.

Derimod er det vældig realistisk at sige, at når de opgaver bliver konkurrenceudsat efter 2 år, er der måske nogle, der er bedre, og fint med det, hvis det virkelig er kvaliteten, der bliver konkurreret på, men der er det, jeg siger, at det spørgsmål skal man rejse, for selvfølgelig er der en eller anden form for magtforhold mellem en opdragsgiver, der har nogle bestemte interesser – for det har man altså i et ministerium – og så dem, der skal løse opgaven.

Formanden:

Tak til fru Charlotte Fischer. Så er det hr. Morten Homann som ordfører.

Morten Homann (SF):

I SF har vi været meget skeptiske over for regeringens plan om fusionerne af universiteterne. Ikke fordi fusioner som sådan er noget, man skal udelukke, men fordi det har været en meget forceret og tvungen proces.

Det gælder jo ikke mindst det pres på forskningsfriheden, som fusionerne har lagt, og ikke mindst integrationen af sektorforskningen på universiteterne. Det pres bliver jo intensiveret med det her forslag, ved at man skriver betjening af regeringen ind som et decideret formål

for universiteterne, og ved at man så samtidig giver yderligere beføjelser til, at f.eks. dekaner kan pålægge enkeltforskere bestemte arbejdsopgaver.

Hvad betyder det for institutionernes, universiteternes og sektorforskningsinstitutionernes, frihed, og hvad betyder det for den enkelte forskers frihed? Det er et meget, meget stort og ubesvaret spørgsmål. Og jeg vil godt sige til dem, der har forsøgt at besvare det, at det ikke er noget, man klarer bare ved at komme med besværgelser om, at forskningsfriheden er uantastet.

Man må ind og se på, hvad de bestemmelser, man gennemfører i loven, rent faktisk betyder for forskningsfriheden. Og det er klart, at der vil blive tale om indskrænkninger både for institutionen, fordi den får pålagt flere opgaver eksternt fra, og for den enkelte forsker, fordi man får mere at lave, og fordi der er flere, der konkret kan pålægge en bestillingsopgaver. Så det er et alvorligt og meget principielt spørgsmål om, hvordan man kan fastholde og udvikle forskningsfriheden i sådan et system.

Så er der også andre elementer i forslaget, som jeg lige vil knytte nogle kommentarer til. Der er diskussionen om obligatoriske aftagerpaneler. Man kan altid diskutere, om sådan noget skal være obligatorisk eller ej. Jeg har egentlig stor sympati for ideen om aftagerpaneler, men man kommer til et punkt, hvor man begynder at blive lidt forvirret over, hvad det var, der var meningen med de forskellige instanser, som vi indførte.

Da vi for nogle år siden gennemførte den store ændring af universitetsloven, hvor vi indførte bestyrelser med eksternt flertal, var en del af begrundelsen dengang jo netop, at man skulle have impulserne fra omverdenen ind i ledelsen af universiteterne. Jeg synes sådan set, aftagerpaneler er en udmærket idé. De kunne bidrage til, at man fik en renere opdeling, en opdeling, som skabte mere sikkerhed for forskningsfriheden, hvis der blev gennemført en ledelsesform, hvor man havde internt flertal på universiteterne, men til gengæld havde aftagerpaneler til ligestemthed at give omverdenens indspark til driften af universiteterne.

Til diskussionen om offentlige studenterevalueringer må jeg sige, at jeg fuldt ud kan forstå behovet og ideen bag at offentliggøre studenterevalueringer og godt kunne tilslutte mig det. Det, der selvfølgelig er vigtigt, er, at det bliver nogle overordnede, principielle tilkendegivel-